

Taylor Smith

Freemountain-i történetek

Érted jöttem

2007. július 20. Gier

Meleg, nyári éjszaka volt, mégis reszketett. A fájdalomtól eltompult az agya, a hűvös betonon feküdt, keze ernyedten hevert a teste mellett. Szemeivel a sötét, tiszta csillagos eget nézte, és tudta, hogy ez az, amit utoljára látni fog. Lényének egyik része küzdeni akart azért, hogy életben maradjon, a másik azonban feladta. Valahonnan halk, ütemes zenét hallott, de egyre halkult. Utolsó tiszta gondolata az volt, hogy ez a telefonja, és hogy Matt hívja. Könnyek csordultak ki a szeméből. Haragudott magára, mert nem figyelte, nem vette észre a veszélyt. Csak feküdt és a megváltásra várt.

2010. április 6.

Nyugat-Freemountain

Az első nap. Nem gondolta volna, hogy ennyire ideges lesz. Ott állt a félhomályos szobában, a lábánál egy fejbe lőtt férfi fekszik, aki nagy valószínűséggel öngyilkos lett, és ő nem tud mit kezdeni magával. Idegességében a szobában lévő tárgyakat kezdte el nézegetni, természetesen azért a biztonságról nem feledkezett el, így gumikesztyűben tette mindezt. Meg kellett várnia a nyomrögzítőket, mielőtt elhagyja a helyiséget, és átnézi a ház többi részét. És még az is lehet, hogy meglepetést okoznak neki, talán nem is lett öngyilkos. Ennek eldöntését, azonban rájuk és a halottkémmre bízta.

Nem sok mindent talált a szobában, nagy felfordulás volt az igaz, vagy dulakodott, vagy dühöngött egyet, mielőtt úgy döntött véget vet az életének. Főbe lőtte magát. Vagy valaki azt akarta, hogy azt higgyék. Az asztalon nagy rendetlenség

volt, óvatosan emelgette a papírokat, bízva abban, hogy itt talán talál valami használhatót.

A két férfi nem volt halk, sőt. Az esti focimeccs eredményét tárgyalták éppen, a szobában tartózkodó nő mégsem figyelt fel arra, hogy beléptek. Mindketten köszöntek, de a nő továbbra is az asztalt kutatta, még csak fel sem tűnt neki, hogy ők megérkeztek. Összenéztek, egyre gondoltak. Megvárják mikor veszi észre őket. Ez jó játék lesz, gondolta a fekete, rövid hajú férfi, aki fekete farmert és fehér inget viselt a sötét-kék helyszínelős mellény alatt. Fekete napszemüvegét még nem vette le, szája sarkában elégedett mosoly játszott. Tetőtől talpig végigmérte a nőt, aki továbbra is elmélyülten kutatott a halott asztalán. Vörös haja kiengedve legalább a derekáig leért – bár ezt csak saccolta, mivel a nő haja copfba volt kötve –, halvány lila színű inge pedánsan betúrva a fekete kosztümnadrágba, ami teljesen ráfeszült formás fenekére és hosszú lábaira. Fekete, alacsony sarkú cipőt viselt, a fegyverét a derekára rögzített tokban hordta kicsit inkább hátratulva, mintsem az oldalán, ahogy azt náluk oly sokan. Más honnan jött, villant át az agyán, mindenesetre elégedett volt a látvánnyal. Ezek szerint végre összehozta a sors. Találkozhat az új kollégával. Hallott már róla, a fiúk az őrön már említették. Persze nem szakmai szempontból.

A nő most halkán elkáromkodta magát, a kezét az ég felé rántotta. Talán belenyúlt valamibe, gondolta és hirtelen nagyon ostobának tartotta. Beszennyezi a helyszínt. Már éppen elindult volna, mikor a nő hangosan morogni kezdett és a kezében tartott fotóval megfordult.

– A rohadék! Kár, hogy halott, szívesen... – ekkor vette észre a két férfit az ajtóban. Meglepődött, kis idő kellett neki, mire végre kinyögött egy helló-t. – Helló!

– Jó napot! – a magasabbik férfi feltolta napszemüvegét, hangja kemény volt és túlságosan hivatalos. – Ki maga?

Emma anélkül, hogy levette volna a szemét a férfiról, előhúzta zsebéből az igazolványát.

– Learn nyomozó. Maguk?

– Mike Svenson és Ryan Show. Helyszínelők. – miközben válaszolt a kérdésre Ryan odalépett hozzá, és kivette a kezéből a fotót. A nő pillantása éles volt, ahogy remélte az övé is. A férfi megnézte a fényképet, aztán letette a táskáját és elővette egy bizonyíték tároló zacskót.

– Az áldozat fia. Jefferson Ebretti.

– Maga tud valamit, amit én nem?!

– Két évvel ezelőtt tűnt el. – folytatta a férfi anélkül, hogy a nőre nézett volna. – Az apja azóta kereste. Úgy tűnik már nem bírta tovább.

Bezacskozta a fotót, aztán a testre irányította a figyelmét. Társa már ott térdelt és fotókat készített. Hirtelen felnézett a nőre, tekintetében kíváncsiság és mosoly keveredett.

– Learn? Maga nem...

– Matt a bátyám.

– Koncentrálnánk az ügyre? Például elárulhatná, miért bolygatja meg a helyszínt. – nézett fel Ryan is a holttest mellől, még mindig dühös volt, amiért a nő azelőtt kezdett kutatni, hogy ők lefotózták volna a szobát.

– Micsoda sértett önérzet – mosolygott halványan a nő, hangjában némi gúnnyal. Megvonta a vállát, látta ez még jobban ingerli a férfit. Aztán elővette a jegyzetfüzetét és olvasni kezdte a begyűjtött információkat. – Michael Ebretti, negyvenöt éves, elvált, egyedül élt. A takarítónő talált rá. Egy hete látta utoljára, szerdán. Hetente egyszer jön, mindig ilyenkor. A volt feleségét értesítettem a történekről, délután bejön a kapitányságra. Nem tűnt meglepettnek.

– Az áldozattal egy golyó végzett... – szólt közbe Ryan.

– Fejbe lőtte magát.

– Kicsit korai még ilyen határozottan kijelenti, hogy öngyilkos lett, nem gondolja? A szoba fel van dűlva, akár meg is ölheték.

– Lehet. De az is lehet, hogy dühöngött egyet mielőtt úgy döntött befejezi ezt az értelmetlen küzdelmet.

– Mr. Ebretti kitartó ember..., volt, én nem hiszem, hogy öngyilkos lett.

– Hát akkor egy-egy. – Emma elrakta a füzetét, és a kijárat felé indult.

– Egy-egy? – emelkedett fel Ryan a holttest mellől. Valamiért dühítette a nő flegma stílusa és érdektelensége.

– Az elméletek száma. Majd kiderül, melyikünk járt közel az igazsághoz. Megyek kihallgatnom a szomszédokat és beszéllek még egyszer a takarítónővel. Szóljanak, ha végeztek.

Emma miután kilépett a házból, egy pillanatra megállt és lehunyta a szemét. Valami történt vele, valami mintha pattant volna benne, mikor meglátta a férfit. Ahogy ott állt az ajtóban, a félhomályban, a fehér inge lámpásként világított a szobában. Aztán, ahogy láthatóvá vált fekete szeme, valami furcsa érzés kerítette hatalmába, a gyomrában ideges rángást érzett. Megrázta a fejét, próbált megszabadulni a gondolatoktól, és ösztönözte magát arra, hogy az üggyel foglalkozzon. Nem lenne muszáj már az első napon összetűzésbe keverednie a kollégáival, már pedig, ha tovább maradt volna, biztos az lett volna a vége. Hogy is hívják? Ryan? Igen, a magas, kissé idegesítő, beképzelt pasas Ryan, a túlságosan vékony és férfi létére törékenynek látszó, fiatalabb férfi pedig Mike. A látszat néha csal, gondolta, ez valószínűleg Mikera is igaz. Vajon hány éves lehet, kérdezte magától, miközben a mentőkocsi felé tartott, ahol a takarítónőbe próbáltak életet lehelni a mentősök. Harminc, harmincegy? Próbálj az ügyre figyelni, figyelmeztette magát, ezért inkább a negyvenes éveinek felé járó nő felé irányította a figyelmét. Remélte nem kapott sokkot, képes lesz még válaszolni néhány kérdésére.

Ryan próbált uralkodni magán, és nem kioktatni a nőt a helyszín és bizonyítékok biztonságáról, azok biztosításáról, na és az elmélet gyártásokról. Szerencsére még időben ott hagyta őket, így nem került sor heves szócsatára. Arra gondolt, nyilván tisztában kell lennie a szabályokkal, ha egyszer ide engedték. De akkor is ostobaság volt megfogni azt a képet, és véle-